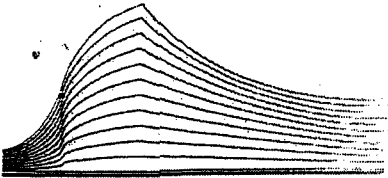

Datum van
inontvangstneming

:

26/07/2016

C-349/16 - ① 2 + R
~~BLAD~~

161 / 33 / 16

Volgnummer van de kamer 101 /33/16
Datum van uitspraak 3 juni 2016
Rolnummer 14/6057/A
Repertoriumnummer 2016/ 7046

Niet aan te bieden aan de ontvanger

VON - DIV

Procedurestukken:

- 7 conclusies

**NEDERLANDSTALIGE
RECHTBANK VAN EERSTE
AANLEG BRUSSEL
33ste kamer**

**Tussenvonniss – Prejudiciële
vraag hof van Justitie van de
E.U.**

Aangeboden op
Niet te registreren

- *Federale belastingen – Douane en Accijnzen*
- *op tegenspraak*

Ingeschreven in het register van het Hof van Justitie onder nr. 1.024.683
Luxemburg, 27. 06. 2016
Fax / E-mail: _____
Neergelegd op: 24.06.16
De Griffier, voor deze Cecilia Strömholm administrateur

In de zaak van:

~~BLAD~~

De vennootschap naar Frans recht T.KUP S.A.S., met maatschappelijke zetel te Frankrijk, 31240 Saint-Jean, Impasse de Ratalens 2 en ingeschreven in het handels- en vennootschappenregister van Toulouse (Frankrijk) onder het nummer 443.224.811,

Eisende partij,

Vertegenwoordigd door mr. Dieter Geernaert, advocaat met kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 128-136,

Tegen:

De BELGISCHE STAAT, in persoon van de Minister van Financiën, die zijn kabinet heeft te 1000 Brussel, Wetstraat 12, vertegenwoordigd door de Gewestelijke Directeur der Douane en Accijnzen te Antwerpen, met kantoren te 2060 Antwerpen, Ellermansstraat 21, alwaar woonst gekozen wordt,

Verwerende partij,

Vertegenwoordigd door mr. Bernard Derveaux, advocaat met kantoor te 1000 Brussel, Verenigingstraat 28,

In deze zaak, in beraad genomen op 29/04/2016, wordt door de rechtbank volgend vonnis uitgesproken:

Gelet op:

- het vonnis van de kamer AF11 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 21/11/2014, waarbij de zaak naar deze rechtbank werd verzonden, en de daarin vermelde procedurestukken, met name:
 - het verzoekschrift op tegenspraak op grond van art. 1385decies Ger.W., neergelegd ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen op 22/09/2014;
- de beschikking op grond van art. 747 Ger.W. van 23/01/2015;
- de conclusies, de syntheseconclusies, de synthesebesluiten en de 2de syntheseconclusies voor de Belgische Staat, neergelegd ter griffie op respectievelijk 24/03/2015, 18/09/2015, 22/01/2016 en 30/03/2016;
- de conclusies, de syntheseconclusie en de tweede syntheseconclusie voor eiseres, neergelegd ter griffie op respectievelijk 29/06/2015, 25/11/2015 en 14/03/2016;
- de stukken voor eiseres, neergelegd ter griffie op 18/04/2016; en
- de stukken voor de Belgische Staat, neergelegd ter zitting op 29/04/2016.

Gehoord de raadslieden van partijen in de openbare terechtzitting van 29/04/2016, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

Toepassing is gemaakt van de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

I. FEITEN

1. De volgende feiten zijn relevant voor huidig geding.

In de periode van 28/06/2006 tot 24/01/2011 werden via de haven van Antwerpen 26 ladingen schoenen (containers) (26 aangiften) ingevoerd door eiseres (inklaring gebeurde door N.V. Fast Customs) vanuit China (discussie). (lijst, zie stuk 1 verweerder)

In toepassing van de hierna volgende verordeningen werden op deze goederen antidumpingrechten ten belope van 16,5 % geheven. Dit betrof een totaal bedrag van € 634.814,56:

- de Verordeningen (EG) 553/2006 van de Commissie van 23/03/2006 tot instelling van een voorlopig antidumpingrecht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam;
- de Verordening (EG) 1472/2006 van de Raad van 05/10/2006 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopig recht op schoeisel met bovendeel van leder uit de Volksrepubliek China en Vietnam;
- de uitvoeringsverordening (EU) nr. 1294/2009 van de Raad van 22/12/2009 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op bepaald schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en van oorsprong uit de Volksrepubliek China, zoals uitgebreid tot bepaald schoeisel met bovendeel van leder verzonden vanuit de SAR Macau, al dan niet aangegeven als van oorsprong uit de SAR Macau, naar aanleiding van een nieuw onderzoek bij het vervallen van maatregelen op grond van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad.

Op 27/06/2012 werd een verzoek tot terugbetaling van deze antidumpingheffingen gedaan voor eiseres (via de N.V. Fast Customs) (stuk 2 verweerder; stuk 6 eiseres). Deze vraag was onder meer gegrond op het arrest van het hof van Justitie van 02/02/2012 (zaak C-249/10) (zie stuk 4 verweerder; stuk 8 eiseres).

Deze vraag tot terugbetaling werd op 14/09/2012 afgewezen (stuk 5 verweerder; stuk 9 eiseres).

Op 25/02/2013 tekende eiseres hiertegen beroep aan bij de Gewestelijke Directie der Douane en Accijnzen (stuk 6 verweerder; stuk 10 eiseres).

Op 18/04/2013 bracht de gewestelijke directie eiseres op de hoogte van het voornemen om het verzoek af te wijzen (stuk 7 verweerder; stuk 11 eiseres). Nadat eiseres hierop nog reageerde, liet de gewestelijke directeur op 07/06/2013 weten een beschikking op te schorten in afwachting van een aantal pilootzaken (stuk 9 verweerder; stuk 13 eiseres).

Op 24/10/2013 tekende eiseres administratief beroep aan tegen het uitblijven van een beschikking (stuk 11 verweerder; stuk 15 eiseres) en wegens het uitblijven van een uitspraak over dit beroep werd huidige vordering gesteld op 22/09/2014.

II. VOORWERP VAN DE VORDERING

2. De vordering van eiseres strekt er toe:

- in hoofdde, te zeggen dat de Belgische Staat ten onrechte antidumpingheffingen geïnd heeft van eiseres in de periode 28/06/2006 tot 24/01/2011; de Belgische Staat te veroordelen tot terugbetaling aan eiseres van

~~SECRET~~

€ 634.814,56, minstens € 225.717,08 (p. 18 besluiten), meer gerechtelijke interessen.

- in ondergeschikte orde, te zeggen dat de Belgische Staat ten onrechte antidumpingheffingen geïnd heeft van eiseres in de periode 22/01/2010 tot 24/01/2011; de Belgische Staat te veroordelen tot terugbetaling aan eiseres van € 189.030,69, meer gerechtelijke interessen.
- In meer ondergeschikte orde, nadat de vordering ontvankelijk werd verklaard, 6 prejudiciële vragen te stellen aan het hof van Justitie.

Verweerder besluit tot de ongegrondheid van de vordering.

III. BEOORDELING

III.1. Ontvankelijkheid

3. Partijen werpen geen middelen op om de ontvankelijkheid van de vordering te betwisten, noch bemerkt de rechtbank ambtshalve op te werpen gronden van niet ontvankelijkheid. De vordering is bijgevolg ontvankelijk.

III.2. Ten gronde

4.

4.1. In hoofdorde (p. 12-18 van haar laatste besluiten, punt C) vordert eiseres de terugbetaling van € 634.814,56 (minstens € 225.717,08 indien de verjaringstermijn van art. 236.2 C.D.W. van toepassing is). Zij vordert deze terugbetaling omdat naar haar mening de Verordeningen 1472/2006 en 1294/2009 nietig zijn. Deze vermeende nietigheid is gebaseerd op de volgende middelen (die nog gehandhaafd worden):

- Een schending van art. 1 en 2, lid 7 sub 2 van de Basisverordening, verwijzende naar de arresten Brosmann (02/02/2012, arrest nummer C-249/10 P) en Zheijian (15/11/2012; arrest nummer C-247/10). Het hof oordeelde in deze arresten dat de commissie bij de vaststelling van de antidumpingrechten ten onrechte heeft verwezen naar art. 17 van de Basisverordening om op art. 2, lid 7, sub 2 van deze verordening gebaseerde aanvragen niet te onderzoeken (het verzoek van een marktdeelnemer om in aanmerking te worden genomen voor een behandeling als marktgerichte onderneming). Bijgevolg werden de verordeningen nietig verklaard ten aanzien van de betrokken uitvoerders. In de zaak C&J Clark International en Puma (04/02/2016, gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14) oordeelde het hof dat de Verordening 1294/2009 in dezelfde mate nietig is. Volgens eiseres dient dit door te werken ten aanzien van haar. Desgevallend dient een nieuwe prejudiciële vraag te worden gesteld.
- [het tweede en derde middel worden niet meer gehandhaafd]
- Een schending van art. 1, 2 en/of 13 van de Basisverordening. Eiseres diende, hoewel zij schoenen invoerde vanuit Taiwan, al vanaf de inwerkingtreding van de verordening 1472/2006 antidumpingheffingen te betalen, terwijl vanuit Macao ingevoerde schoenen slechts geïmporteerd werden vanaf verordening 388/2008. Ten onrechte was Taiwan reeds ab initio geïmporteerd.

4.2. De argumentatie van de vermeende schending van art. 1 en 2, lid 7 sub 2 van de Basisverordening (Verordening nr. 384/96 van de Raad van 22/12/1995 betreffende de beschermde maatregelen ten invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de

Europese Gemeenschap) en de doorwerking van de arresten Brosmann (02/02/2012, arrest nummer C-249/10 P) en Zheijan (15/11/2012; arrest nummer C-247/10) ten aanzien van eiseres, is niet gegrond.

Terecht werpt verweerder op dat hieromtrent door het hof van Justitie reeds uitspraak werd gedaan in het arrest C&J Clark International en Puma (04/02/2016, gevoegde zaken C-659/13 en C/34/14). Hierin werd geoordeeld:

“In een situatie als aan de orde in de hoofdgedingen kunnen de rechterlijke instanties van de lidstaten zich niet baseren op arresten waarin de rechter van de Europese Unie een verordening houdende instelling van antidumpingrechten nietig heeft verklaard voor zover deze betrekking had op bepaalde in die verordening bedoelde producenten-exporteurs, om te oordelen dat de rechten ingesteld op de producten van andere in die verordening bedoelde producenten-exporteurs die zich in dezelfde situatie bevinden als de producenten-exporteurs ten aanzien van wie die verordening nietig is verklaard, niet wettelijk verschuldigd zijn in de zin van artikel 236, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek. Zolang een dergelijke verordening niet is ingetrokken door de instelling van de Europese Unie die ze heeft vastgesteld, niet nietig is verklaard door de rechter van de Europese Unie of niet ongeldig is verklaard door het Hof van Justitie van de Europese Unie voor zover zij rechten instelt op de producten van die andere producenten-exporteurs, blijven die rechten wettelijk verschuldigd in de zin van die bepaling.”

Verder gaat eiseres ten onrechte uit van het feit dat de arresten Brosmann (02/02/2012, arrest nummer C-249/10 P) en Zheijan (15/11/2012; arrest nummer C-247/10) een algemene werking zouden hebben. In deze arresten werd de nietigheid van de verordening 1472/06 beperkt tot de producenten/uitvoerders die hierin expliciet werden vermeld. De reden hiervoor is terug te vinden in de vastgestelde oorzaak van de onregelmatigheid van de verordening in kwestie. Niet de gehele procedure die gevolgd werd was onregelmatig, doch slechts in de mate dat geen rekening werd gehouden met de op art. 2, lid 7, sub 2 van de Basisverordening gebaseerde aanvragen, met name de verzoeken van (een) marktdeelnemer(s) om in aanmerking te worden genomen voor een behandeling als marktgerichte onderneming (zie randnummers 30-40 inzake C-249/10 P).

Dit is ook de reden waarom in het arrest C&J Clark International en Puma (04/02/2016, gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14) werd aangehaald dat de nietigheid van deze verordening (en bij uitbreiding de verordening 1294/09) beperkt is tot de betrokken partijen.

Bijkomend volgt uit voorgaande uitspraak van het hof van Justitie dat ten aanzien van andere producten-exporteurs die nalieten de Verordening aan te vechten binnen de voorziene termijn, deze definitief is geworden:

“183 Ingeval de Unierechter in het kader van een beroep tot nietigverklaring ingesteld door een persoon die rechtstreeks en individueel wordt geraakt door een handeling van algemene strekking zoals een verordening houdende instelling van antidumpingrechten, een dergelijke handeling nietig verklaart voor zover zij betrekking heeft op deze persoon, tast een dergelijke gedeeltelijke nietigverklaring dan ook niet de rechtmatigheid aan van de andere bepalingen van die handeling, met name de bepalingen houdende instelling van antidumpingrechten op andere producten dan die welke door die persoon zijn vervaardigd, uitgevoerd of

ingevoerd (zie in die zin arrest *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, punten 10, 24 en 27).

184 *Integendeel, wanneer dergelijke bepalingen niet binnen de in artikel 263 VWEU gestelde termijn zijn bestreden door personen die bekwaam zijn om de nietigverklaring ervan te vorderen, zijn definitief ten aanzien van die personen (arrest *Nachi Europe*, C-239/99, EU:C:2001:101, punt 29 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Zolang deze bepalingen niet zijn ingetrokken of niet ongeldig zijn verklaard ten gevolge van een prejudiciële verwijzing of een exceptie van onwettigheid, worden zij overigens vermoed rechtsgeldig te zijn, wat inhoudt dat zij ten volle rechtsgevolgen sorteren voor alle andere personen (zie in die zin arrest *CIVAD*, C-533/10, EU:C:2012:347, punt 39 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

185 *In deze omstandigheden dient op de zevende vraag in zaak C-659/13 te worden geantwoord dat, in een situatie als aan de orde in de hoofdingen, de rechterlijke instanties van de lidstaten zich niet kunnen baseren op arresten waarin de Unierechter een verordening houdende instelling van antidumpingrechten nietig heeft verklaard voor zover deze betrekking had op bepaalde in die verordening bedoelde producenten-exporteurs, om te oordelen dat de rechten ingesteld op de producten van andere in die verordening bedoelde producenten-exporteurs die zich in dezelfde situatie bevinden als de producenten-exporteurs ten aanzien van wie die verordening nietig is verklaard, niet wettelijk verschuldigd zijn in de zin van artikel 236, lid 1, van het douanewetboek. Zolang een dergelijke verordening niet is ingetrokken door de instelling die ze heeft vastgesteld, niet nietig is verklaard door de Unierechter of niet ongeldig is verklaard door het Hof voor zover zij rechten instelt op de producten van die andere producenten-exporteurs, blijven die rechten wettelijk verschuldigd in de zin van die bepaling."*

Bovendien, in de mate dat deze rechtbank, via het stellen van een prejudiciële vraag, nog de mogelijkheid heeft om de regelmatigheid van aangehaalde verordeningen (ten aanzien van andere exporteurs/producenten) te berde te brengen, dient eiseres in eerste instantie het bewijs te leveren dat de producent/exporteur van wie zij de ingevoerde goederen verwierf een verzoek conform art. 2, lid 7, sub 2 van de Basisverordening deed. Het is slechts in de mate dat de exporteurs/producenten dit deden, dat de verordening onregelmatig is in het kader van aangehaalde rechtspraak.

Nu hiervan niet het minste bewijs voorligt (dit wordt zelfs door eiseres niet aangevoerd; eiseres stelt enkel dat dit niet relevant zou zijn, zie p. 15 van haar laatste besluiten), kan ook niet aangenomen worden dat de verordeningen om deze reden onregelmatig zouden kunnen zijn ten aanzien van eiseres.

Bijgevolg is er ook geen reden om de prejudiciële vraag te stellen zoals verzocht door eiseres (p. 15 en eerste prejudiciële vraag in het dispositief van haar laatste besluiten).

4.3. Het argument van eiseres dat de antidumpingheffing ten onrechte ook werd toegepast op Taiwan, zonder verder onderzoek, faalt in feiten. Verweerder voert immers aan, zonder dat dit wordt weerlegd door eiseres, dat in deze uit de facturen zou blijken dat het land van export en productie wel degelijk China was (p. 36 laatste besluiten verweerder). De Chinese oorsprong van de aan de antidumpingheffing onderworpen goederen werd ook nooit eerder betwist. In haar administratief beroep van 24/10/2013 stelt eiseres overigens met zoveel woorden dat de goederen door haar

Taiwanese leverancier gekocht werden in China. Van enige verwerking in Taiwan is geen sprake.

Gelet op voorgaande is het stellen van een prejudiciële vraag (p. 17 en vraag 2 in het dispositief van haar laatste besluiten) niet aan de orde. Eiseres maakt niet geloofwaardig dat er sprake is van invoer vanuit Taiwan.

4.4. De in hoofdorde gestelde vordering van eiseres is bijgevolg ongegrond. De discussie over de eventuele verjaring dient bijgevolg ook niet onderzocht te worden.

5.

5.1. In ondergeschikte orde vordert eiseres de terugbetaling van € 189.030,69 wegens de nietigheid van de Verordening 1294/2009. De volgende middelen worden opgeworpen die de regelmatigheid van deze verordening op zich raken:

- Art. 1 en 17 van de Basisverordening zouden geschonden zijn omdat bij het onderzoek voor deze verordening de Commissie zich zou beperkt hebben tot een beperkte steekproef, terwijl hiertoe geen reden was;
- Art. 1 en 11 van de Basisverordening zouden geschonden zijn omdat eiseres werd uitgesloten van deze steekproef; de dumping en schade werden bijgevolg onvoldoende onderzocht;
- De art. 1, 2, 3 en 11 van de Basisverordening zouden geschonden zijn omdat onvoldoende werd rekening gehouden met de input van de importeurs en dus een verkeerde uitkomst werd bekomen;
- Ingevolge voorgaande zou ook art. 1 en 21 van de Basisverordening geschonden zijn (noodzaak en belang van de gemeenschap).
- Art. 1, 2 en 13 van de Basisverordening zijn geschonden omwille van de onderscheiden behandeling van schoenen uit Macao dan wel Taiwan.

Verweerder beperkt zich in de laatste besluiten tot een verwijzing naar het arrest C&J Clark International en Puma (04/02/2016, gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14).

5.2. Verweerder kan niet gevolgd worden in de stelling van het arrest C&J Clark International en Puma (04/02/2016, gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14) deze discussie afsluit. In dit arrest wordt vastgesteld dat in de betreffende procedure geen andere en specifieke gronden van ongeldigheid van de verordening 1294/2009 (verlengingsverordening) werden opgeworpen. In huidige zaak wordt door eiseres een hele reeks argumenten opgeworpen die wel eigen zijn aan de verordening 1294/2009. Hierover geeft betreffend arrest dus geen uitsluitsel.

5.3. De argumenten die eiseres op dit punt thans in het kader van de ondergeschikte vordering opwerpt, raken specifiek de regelmatigheid van de Verordening 1294/2009.

Zo werpt eiseres in een eerste argument op dat de verlengingsverordening onregelmatig zou zijn omdat de Commissie besloot te werken met een steekproef van slechts 8 importeurs, terwijl de initiële respons van 21 importeurs niet dermate groot was om hiervan slechts een steekproef te onderzoeken. Dit is volgens eiseres een inbreuk op art. 1 en 17 van de Basisverordening.

In een tweede middel klaagt eiseres bovendien aan dat zij werd uitgesloten van deze steekproef. De steekproef bestond vervolgens uit 5 grote importeurs en slechts 3 kleine (waarvan één niet antwoordde). Bijgevolg is de steekproef niet representatief voor alle types importeurs. Alzo zou er sprake zijn van een schending van de artikelen 1 en 11 van de Basisverordening.

In een derde middel, welk in het verlengde van vorig middel ligt, stelt eiseres dat hierdoor een verkeerd resultaat werd bekomen bij de vaststelling van de uitvoerprijzen en de dumping. Door zich vooral te baseren op de grote importeurs werd een lagere invoerprijs bij de berekening gehanteerd. Bovendien had dit een grotere discrepantie tussen de ingevoerde en Europese schoenen tot gevolg. Specifiek voor eiseres blijken haar verkoopprijzen boven de gemiddelde wederverkoopprijzen te liggen, zodat er geen sprake is van schade. Dit is een schending van de artikelen 1, 2, 3 en 11, lid 2, 5 en 9 van de Basisverordening.

Ten vierde voert eiseres een schending van de artikelen 1 en 21 van de Basisverordening aan. Door de te beperkte steekproef van importeurs, zouden de belangen van deze importeurs onvoldoende in rekening zijn gebracht.

In een vijfde argument herneemt eiseres haar middel wat betreft de onderscheiden behandeling voor schoeisel uit Taiwan en Macau.

5.4. In laatste besluiten heeft verweerder niet meer geantwoord op deze middelen (menende dat het hof van Justitie reeds uitspraak deed). In vroegere besluiten (met name van 18/09/2015, voor het arrest C&J Clark International en Puma neergelegde besluiten) stelde verweerder dat de nationale rechtbanken niet kunnen oordelen over de geldigheid van handelingen van gemeenschapsinstellingen. Dit kan enkel door het hof van Justitie (p. 24 van de besluiten neergelegd ter griffie op 18/09/2015).

Gelet op het feit dat de nationale instanties niet bevoegd zijn om de ongeldigheid van handelingen van gemeenschapsinstellingen vast te stellen (H.v.J. nr. C-314/85, 22/10/1987) en de opgeworpen punten niet van enige pertinentie ontdaan zijn, dienen de door eiseres geformuleerde prejudiciële vragen die betrekking hebben op de geldigheid van de verordening 1294/2009 op grond van art. 267 VWEU gesteld worden aan het hof van Justitie.

Enkel wat betreft het laatste punt (vijfde argument) wordt verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet (randnummer 4.3).

6. De zaak wordt, in afwachting van de beantwoording van vernoemde prejudiciële vragen, naar de rol verzonden.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 2, 3, 4, 30, 34, 36, 37, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend in eerste aanleg, op tegenspraak,

Alle andersluidende en meer omvattende besluiten van de hand wijzende als niet ter zake en/of overbodig,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk, en ongegrond wat betreft de in hoofdde gestelde vordering,

Alvorens uitspraak te doen over de in ondergeschikte orde gestelde vordering, stelt in toepassing van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de hierna volgende prejudiciële vragen aan het hof van Justitie:

1. Is Verordening 1294/2009 ongeldig ten aanzien van een importeur zoals die in het geding, gelet op de schending van artikel 17, lid 1 van de Basisverordening, nu de Commissie bij haar nieuwe onderzoek een steekproef heeft gebruikt, bovendien slechts van 8 importeurs, niettegenstaande een beheersbaar aantal van 21 importeurs diende te worden onderzocht?

2. Is Verordening 1294/2009 ongeldig ten aanzien van een importeur zoals die in het geding, gelet op de schending van artikel 11, lid 2, §3 van de Basisverordening, nu de Commissie bij haar nieuw onderzoek onvoldoende rekening heeft gehouden met het aangebrachte bewijsmateriaal door in de steekproef 5 grote importeurs tegenover slechts 3 kleine importeurs op te nemen, en bovendien hoofdzakelijk rekening te houden met de door de 5 grote importeurs aangebrachte gegevens?

3. Is Verordening 1294/2009 ongeldig ten aanzien van een importeur zoals die in het geding, gelet op de schending van artikel 2 en artikel 3 Basisverordening en/of artikel 11, lid 2, lid 5 en lid 9 Basisverordening, nu de Commissie bij haar nieuw onderzoek over onvoldoende gegevens beschikte om vast te stellen dat nog steeds invoer met dumping plaatsvindt en dat daardoor schade ontstaat?

4. Is Verordening 1294/2009 ongeldig ten aanzien van een importeur zoals die in het geding, gelet op de schending van artikel 21 Basisverordening, nu de Commissie bij haar nieuw onderzoek vereist dat er speciale aanwijzingen zijn dat een importeur onevenredig wordt belast door een verlenging?

Verzendt de zaak in afwachting van de beantwoording van de vernoemde prejudiciële vragen naar de rol.

Houdt de uitspraak over de kosten aan.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 33ste kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 3 juni 2016.

waar aanwezig waren en zitting namen:

De heer J. VAN BROECK, rechter,
Mevrouw T. COUCK, afgevaardigd griffier.

T. COUCK

J. VAN BROECK